

Arrest

nr. 75 547 van 21 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 21 november 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaten D. ANDRIEN en E. VINOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekende partij houdt voor vanuit Afghanistan via Iran, Turkije, Griekenland en Italië op 14 oktober 2011 in België te zijn aangekomen.

1.2 Na confrontatie met het Eurodacstelsel bleek de verzoekende partij reeds een asielaanvraag te hebben ingediend in Italië op 2 oktober 2011. Op basis van artikel 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening) werd een verzoek tot terugname gericht aan de Italiaanse autoriteiten. Na het verstrijken

van de wettelijke termijn van antwoord werd Italië met toepassing van artikel 20.1.b van de Dublin-II-Verordening de verantwoordelijke staat ter behandeling van de asielaanvraag. De Belgische autoriteiten stelden de Italiaanse autoriteiten hiervan op 21 november 2011 in kennis middels een tacit agreement.

1.3 Op 21 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betreft de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan ITALIE toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20.1.b van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

Betrokkene heeft op 17/10/2011 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde op 14/10/2011 in België te zijn aangekomen nadat hij Afghanistan verliet en via Iran, Turkije, Griekenland en Italië naar België reisde. Het Eurodac verslag bevestigt dat betrokkene asiel aanvraag in Italië op 02/10/2011. Betrokkene ontkent dit. Op 27/10/2011 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Dublin Verordening aan de Italiaanse autoriteiten verstuurd. Op 11/11/2011 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van Italië ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden. Als gevolg hiervan en op basis van art 20.1.b van de Dublin Verordening wordt Italië de verantwoordelijke staat en dient Italië over te gaan tot terugname van de bovengenoemde persoon. Wij hebben dit aan Italië laten weten via een tacit agreement op 21/11/2011.

Betrokkene haalt als element waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden aan dat hij een tante heeft die in Hasselt woont. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen, neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Dit impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft in zijn interview bij DVZ geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten.

Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM.

De Italiaanse autoriteiten zullen tenminste vijf dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Betrokkene verklaart een tante te hebben die in België, Hasselt verblijft. We merken op dat de loutere aanwezigheid van familieleden geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Bovendien kan dit in België verblijvende familielid niet worden beschouwd als “gezinslid” zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003, wat impliceert dat de artikels 7 en 8 van Verordening 343/2003, die betrekking hebben op hereniging van gezinsleden, in dit geval niet kunnen worden ingeroepen. Op grond van de elementen van het dossier wordt geoordeeld dat er geen reden is om te stellen dat de aanwezigheid van de betrokkene in België om een welbepaalde reden noodzakelijk is.

Verder wijzen we erop dat de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Italiaanse instanties contacten met het vermeende bovenvermelde familielid niet uitsluit. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is bijgevolg niet aan de orde.

Tijdens het interview van betrokkene bij DVZ verklaarde betrokkene problemen te hebben aan de sinussen in de neus en van zijn been ten gevolge van een granaatschijfje. Er worden echter geen attesten voorgelegd. Met betrekking tot deze medische motieven dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Betrokkene zijn problemen doen nl. geen afbreuk aan het gegeven dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bijgevolg hebben de Belgische autoriteiten geen redenen om aan te nemen dat betrokkene niet in staat is om te reizen.

Bovendien bewijst de betrokkene met zijn reis van Afghanistan naar Italië en van Italië naar België in staat te zijn zich te verplaatsen.

Gelet op al deze elementen is er bijgevolg geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 20.1.b van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde ITALIAANSE autoriteiten.(...)”

1.4 Op 25 november 2011 dient de verzoekende partij een vordering in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te schorsen. Bij arrest nr. 70 844 van 28 november 2011 wordt de vordering tot schorsing verworpen.

1.5 De verzoekende partij wordt op 5 december 2011 overgedragen aan Italië.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De verwerende partij werpt bij wijze van exceptie op dat de verzoekende partij geen actueel belang heeft bij het door haar ingediende annulatieberoep in zoverre dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en het beroep derhalve onontvankelijk is, omdat verzoekende partij op 5 december 2011 werd overgedragen aan Italië.

2.2 De bestreden beslissing betreft niet enkel het bevel om het grondgebied te verlaten, maar ook de beslissing tot weigering van verblijf. De verzoekende partij behoudt ook na de uitvoering van het bevel haar belang bij het beroep gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3.2 en 15 van de Dublin-II-Verordening, van de zesde overwegende van deze verordening, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van de bestuurshandelingen en van het non-refoulement beginsel.

3.2 Ter adstruering van het enig middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(...) Persoonlijke situatie van verzoeker

Artikel 15 van de Dublin verordening bepaalt wat volgt:

1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

2. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden.

De omstandigheid dat door Italië geen verzoek gericht werd aan België zou de toepassing van dit artikel 15 dat nauw verbonden is met fundamentele rechten niet mogen inperken nu verwerende partij op basis

van artikel 3.2. van de verordening steeds de mogelijkheid heeft om unilateraal te beslissen om elke asielaanvraag te behandelen.

Lid 2 van artikel 15 van de Dublin verordening omschrijft de situatie van verzoeker, en nergens wordt vermeldt dat het om een legaal verblijf gaat.

Vooraf nu krachtens de zesde overwegende van de Dublin II verordening:

“De eenheid van het gezin moet worden gehandhaafd, voorzover dat verenigbaar is met de overige doelstellingen die worden nagestreefd met de opstelling van criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek”.

Verzoeker legde duidelijk uit dat hij medische problemen kent.

Hij heeft de hulp van een derde nodig.

Gezien de algemene situatie voor asielzoekers in Italië, zal verzoeker als persoon die deel uitmaakt van een kwetsbare groep zeker niet de nodige verzorging genieten.

Uit de verslagen die hieronder aangehaald worden, vloeit duidelijk voort dat er geen mogelijkheid voor verzorging is in Italië voor kandidaat vluchtelingen.

Die vier elementen samengenomen - de slechte behandeling van kandidaat vluchtelingen in Italië vooral door de actuele zware toestroom - de aanwezigheid van zijn tante in België - de slechte medische staat van verzoeker - de herkomst van verzoeker en zijn hoedanigheid van oorlogsslachtoffer - hadden met zekerheid verwerende partij er toe moeten leiden toepassing te maken van de soevereiniteitclausule.

Situatie in Italië voor kandidaat vluchtelingen

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Verzoeker maakt deel uit van de groep personen die om internationale bescherming vraagt. Hij is afkomstig uit een land waar de veiligheidssituatie heel problematisch is en hij in geval van terugkeer naar zijn herkomstland gevaar kon lopen. Op het eerste zicht, heeft hij een profiel van asielzoeker wiens asielverzoek grondig nagekeken moet worden.

Deze groep is dus gedefinieerd en men kan op basis van de verslagen die hieronder aangehaald worden ervan uitgaan dat deze precieze groep in Italië systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen. Het is door verwerende partij onbetwist dat verzoeker asielzoeker is, dat hij medische verzorging nodig heeft, dat hij uit Afghanistan is en dat hij teruggevoerd moet worden naar Italië.

Bijgevolg, kan deze rechtspraak toegepast worden in casu.

1. Voorafgaande opmerking

Alvorens het over het eigenlijke systeem te hebben in Italië, zou verzoeker even de speciale actuele context in dit land willen aankaarten.

Het is algemeen bekend dat Italië momenteel onder heel hoge druk is.

Ook al werd deze situatie niet herinnerd door verzoeker alvorens het nemen van de beslissing, is de situatie er zo erg, dat verwerende partij op zijn minst deze situatie had kunnen noemen en verklaren in welke mate verzoeker dan toch wel de nodige garanties zou kunnen verkrijgen in toepassing van de omgezette richtlijnen.

Zo wenst verzoeker een recent arrest van Uw Raad (stuk 2) neer te leggen waarbij de Raad beslist heeft dat, DVZ zich geen enkele moeite had getroost om een nauwkeurig mogelijk onderzoek” in te stellen naar de concrete invloed op de situatie van asielzoekers in Italië door de politieke gebeurtenissen in Noord-Afrika en het Midden Oosten maar enkel had gesteld dat “dit niet automatisch betekent dat betrokkenen blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat diens asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld.”

In casu, wordt er niet eens gerefereerd naar dit zeker ernstig probleem zoals hieronder omschreven wordt.

Verzoeker wenst te benadrukken dat de recente gebeurtenissen in Noord-Afrika niet enkel geleid hebben tot een noodsituatie op Lampedusa, maar dat het gehele opvangsysteem in Italië hierdoor ook onder enorme druk is komen te staan met aanzienlijke gevolgen voor het voorheen al overbelaste opvangnetwerk. Gezien asielzoekers vanuit Lampedusa naar het vasteland worden gebracht heeft de

instroom op Lampedusa een direct effect op de rest van het land. Dit kan m.i. gestaafd worden aan de hand van onderstaande rapporten.

- Over de druk op het systeem:

“13. As of 21 September 2011, 55 298 people had arrived by sea in Lampedusa (27 315 from Tunisia and 27 983 from Libya, mainly nationals of Niger, Ghana, Mali and the Côte d’Ivoire)”

“57. The sharp increase in arrivals from the coasts of Northern Africa has put the Italian system of reception of migrants, including asylum seekers, under strain. The Commissioner notes that the considerable number of arrivals on the tiny island of Lampedusa over a short period of time, combined with delays in the transfer of migrants to mainland Italy resulted in gravely substandard conditions of reception in Lampedusa at least up until the end of March 2011.”

Bron: Committee on Migration. Refugees and Population, Ad Hoc Sub-Committee on the large-scale arrival of irregular migrants, asylumseekers and refugees on Europe’s southern shores, Report on the visit to Lampedusa (Italy) 1 (23-24 May 2011) <http://assembly.coe.int/CommitteeDocs/20/amahlarg03REV22011.pdf>

“44. Following the political unrest in Tunisia and the armed conflict in Libya, the number of migrants, including asylum seekers, arriving on boats to Italy, and in particular Lampedusa, has increased sharply. Since mid-January, approximately 24 000 people have arrived from Tunisia. At the end of March 2011, migrants also started to arrive on boats from Libya (the biggest groups being nationals of Nigeria, Ghana, Mali, Ivory Coast, Bangladesh, Eritrea and Somalia) and by 23 June their number had almost reached 20 000. In addition to arrivals from Tunisia and Libya, some 2 000 migrants landed in southern Italy on boats coming from Egypt, Greece and Turkey. On 23 June, the total figure of arrivals by sea to Italy since January 2011 therefore stood at around 46 000.

57. The sharp increase in arrivals from the coasts of Northern Africa has put the Italian system of reception of migrants, including asylum seekers, under strain. The Commissioner notes that the considerable number of arrivals on the tiny island of Lampedusa over a short period of time, combined with delays in the transfer of migrants to mainland Italy resulted in gravely substandard conditions of reception in Lampedusa at least up until the end of March 2011. Subsequently, the regular transport of migrants to reception centres in Sicily and other parts of Italy began

59. The Commissioner notes that following the arrivals from Northern Africa, the Ministry of Interior asked the regions of Italy to identify facilities for the reception of migrants, since CARAs and CDAs were not sufficient to meet the needs. The State Secretary at the Ministry of Interior, Ms Sonja Viale shared with the Commissioner her appreciation of the solidarity displayed by the different Italian regions in this respect. While welcoming this, the Commissioner also notes reports according to which centres in which asylum seekers are hosted do not always meet the relevant standards, in particular as concerns provision of legal aid and psycho-social assistance. Difficulties in the speedy identification of vulnerable persons and the preservation of family unity during transfers from the points of disembarkation to the different centres have also been reported, with resulting inadequate care and follow-up for the individuals concerned.

60. In fact, the Commissioner notes that shortcomings concerning the availability of legal aid and psycho-social assistance have been found even in the biggest centre, the Village of Solidarity in the proximity of Mineo, near Catania, Sicily, where on 19 April some 1 800 persons were accommodated. A delegation of the Italian Senate’s Human Rights Commission, who visited the centre on that day, also highlighted the lack of public transportation and adequate telephone facilities as problems to be addressed. Other sources of concern included the fact that the centre had not yet been formally recognised as CARA, a circumstance which impacted negatively on the availability of a number of services for asylum seekers, and the lack of initiatives aimed at identifying those who may be able and willing to travel back to their homes through assisted voluntary returns. The delegation also reported that approximately 500 asylum seekers had been transferred there one month earlier from CARAs around Italy without clarity about the reasons for their transfer or information on its consequences on the continuation of their asylum claims.³⁶»

Bron: Report by Thomas Hammarberg, Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011 CommDH(2011)26 Hammarberg, 7 septembre 2011 <https://wcd.coe.int/wcd/ViewDoc.jsp?id=1826921>

«L’unité italienne de Dublin est submergée par les requêtes de reprise. La délégation a appris par la questura de Rome que bien des cas de reprise portent sur des personnes vulnérables pour lesquelles l’unité de Dublin reçoit des indications sur les traitements médicaux, le soutien médicamenteux ou psychiatrique dont elles ont besoin. Elle n’a de loin pas assez de ressources pour s’occuper de ces cas. La préfecture de Rome a déclaré à la délégation qu’elle apprécierait fort que d’autres pays européens ne renvoient pas des personnes vulnérables en Italie. 64»

Bron: OSAR, <http://www.fluechtlingshilfe.ch/> »droit-d-asile/ue /schengen-dublin-et-la-suisse/asylum-procedure-and-reception-conditions-in-italy

“The Italian Dublin Unit admits to be overloaded and not able to handle all requests about returnees from other European countries in time¹¹⁸. The result is insufficient preparation before transfers are conducted, causing cases with individuals not being offered any services in the local community they are directed to. This creates a risk of harmful situations and is of course alarming in cases involving vulnerable individuals, like families with children and persons with a bad health condition.

The current situation in Italy, with the dramatic influx of new asylum seekers from the south, calls for an even greater focus on the specific situation of the individual asylum seeker and refugee when returns are considered. This implies careful investigations of the circumstances individuals will face upon return”

Bron: NOAS (The Norwegian Organization for Asylum Seekers) Report, The Italian approach to asylum: system and core problems, April 2011

<http://www.noas.org/file.php?id=379>

2. Asielstelsel in Italië

Immigranten die in het zuiden met boten toekomen worden eerst ondergebracht in CDA centers alvorens ondergebracht te worden in de CARA's.

- Over deze CDA's:

“The CDAs, on the other hand, are facilities in which the newly arrived migrants should be transferred regardless of the legal status to guarantee initial support and accommodation and issue measures either regularising their position in Italy or providing for their deportation. In the interim they live in conditions not clearly regulated by law but which usually take the form of detention with no time limit, nor authorised by any judge.

The staff working in the various CARA and CDA services (health, social assistance, information, cultural mediation, recreation and legal support) almost always come short of the numbers and needs of the users: they have no indications to identify vulnerable persons and, in some case, find themselves in huge, overcrowded Centres where objective environmental factors complicate their work.”

Bron: MSF Beyond the Wall, Abstract, English.

http://www.medicisenzafrontiere.it/Immagini/file/pubblicazioni/ENG_abstract_over_wall.pdf

“72. If the foreigner files a request for asylum, the procedure to examine the request is started. Within a period ranging from a few days to more than a month, the foreigner will receive a document certifying his or her status as an asylum-seeker (the so-called “modulo C3” or “attestato nominativo”) and will be transferred to a Centre for Asylum-Seekers (CARA).

Before that identity document is issued, the asylum-seeker is not allowed to leave the CDA. For all practical purposes, he is detained. Neither the legislation governing these reception centres nor any other law provide that the asylum-seeker shall be deprived of his freedom until the document certifying his status is issued. There is no procedure leading to this deprivation of liberty, nor any decision adopted. In other words, for a period varying between a few days and more than a month, the asylum-seeker is de facto detained without a cognizable legal basis and thus arbitrarily”. p. 17

Bron: A/HRC/10/21/Add.5 UN HRC Arbitrary Detention, 26 January 2009

[http://daccess-dds-](http://daccess-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/G09/105/76/PDF/G0910576.pdf?OpenElement)

[ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/G09/105/76/PDF/G0910576.pdf?OpenElement](http://daccess-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/G09/105/76/PDF/G0910576.pdf?OpenElement)

- Over de medische verzorging:

“Les demandeurs d'asile qui ne résident pas dans un centre d'accueil rencontrent des difficultés pour consulter un médecin généraliste. De la même façon, ils doivent surmonter certaines barrières administratives ; pour accéder à des soins ils doivent prouver, par exemple, qu'ils vivent régulièrement dans une maison en présentant un contrat de location ou une déclaration officielle du propriétaire du logement. Le résultat est que beaucoup de demandeurs d'asile sans abri ont accès aux soins aux mêmes conditions que les personnes sans papiers.

Dans les centres d'accueil pour demandeurs d'asile (CARA), il existe un manque de standardisation de l'organisation des services de santé. Les femmes enceintes et les personnes malades ne reçoivent pas de soins médicaux de façon organisée, prodigués par des spécialistes. Les soins reçus dans les centres semblent dépendre fortement de l'attitude et de la volonté du personnel médical travaillant dans chaque centre. Les patients reçoivent souvent un placebo la place de médicaments adéquats. (...) » pp. 90-91

Bron: Huma Network Accès aux soins des personnes sans autorisation de séjour et des demandeurs d'asile dans 10 pays de l'UE — Législation et Pratique — Novembre 2010

<http://www.huma-network.org/Publications-Resources/Our-publications/Law-and-practice.-Access-to-health-care-for-undocumented-migrants-and-asylum-seekers-in-10-EU-countries>

“In addition to these obstacles, making asylum seekers and refugees aware of their rights and how to access them is a constant challenge. Information provided by local public offices and social services has been criticized as insufficient, as interpreters and translated brochures are often unavailable. Informing and helping refugees access health care is therefore to a large extent left to independent organizations, who struggle with this difficult and challenging task.¹¹⁴

The Directive (Art. 13, paragraph 2) states "Member States shall ensure that the standard of living is met in the specific situation of persons who have special needs". The facilities and measures in Italy applied for certain categories of vulnerable persons should be questioned, like traumatized residing inside CARA centers, and unaccompanied minors."

Bron: NOAS (The Norwegian Organization for Asylum Seekers) Report, *The Italian approach to asylum: system and core problems*, April 2011

<http://www.noas.org/file.php?id=379>

«L'unité italienne de Dublin est submergée par les requêtes de reprise. La délégation a appris par la questura de Rome que bien des cas de reprise portent sur des personnes vulnérables pour lesquelles l'unité de Dublin reçoit des indications sur les traitements médicaux, le soutien médicamenteux ou psychiatrique dont elles ont besoin. Elle n'a de loin pas assez de ressources pour s'occuper de ces cas. La préfecture de Rome a déclaré la délégation qu'elle apprécierait fort que d'autres pays européens ne renvoient pas des personnes vulnérables en Italie.⁶⁴»

Bron: OSAR, <http://www.fluechtlingshilfe.ch/droit-d-asile/ue/schengen-dublin-et-la-suisse/asylum-procedure-and-reception-conditions-in-italy>

- Verzoeker wordt mogelijks zijn recht op opvang permanent ontzegd door het CDA zonder permissie te hebben verlaten:

"Asylum seekers who have travelled legally to Italy before applying for asylum will be given suspensive effect automatically if the negative decision is appealed. However, in most cases, suspension is not automatically granted but must be applied for, as most asylum seekers enter Italy illegally. Suspensive effect is neither granted automatically to asylum seekers who have left a reception center without permission. If suspensive effect is not granted and the time limit to submit an appeal against the decision has expired, the asylum seeker will receive an expulsion order.⁴¹

As discussed, persons that have left a center without permission, permanently lose their right to a place. Because of this, many returnees are in the situation of not being offered accommodation throughout the procedure period"

Bron: NOAS (The Norwegian Organization for Asylum Seekers) Report, *The Italian approach to asylum: system and core problems*, April 2011

<http://www.noas.org/file.php?id=379>

- Voor Dublin terugkeer gevallen:

Divers scénarios sont possibles pour les personnes dont le retour est soumis la procédure de Dublin:

1. Celles qui ont quitté l'Italie sans avoir demandé l'asile peuvent le faire aux postes de police de l'aéroport.⁵⁷ A l'aéroport, elles reçoivent également des informations et des conseils d'une organisation indépendante agréée par les autorités (qui financent aussi ce service) et travaillant en contact étroit avec la police. A Rome, il s'agit d' Arciconfraternità et Malpensa, de Caritas.

2. Si la personne a quitté l'Italie après avoir déposé une demande d'asile mais avant l'audition par la Commission et est de retour avant qu'une décision ait été rendue, elle aura nouveau accès à la procédure et recevra une convocation à l'audition devant la commission territoriale.

3. Un requérant d'asile quitte l'Italie pour un autre pays européen avant l'audition devant la Commission et s'y retrouve pour se voir notifier qu'une décision négative a été rendue dans son cas. Si une décision est rendue sans audition préalable du ou de la requérante d'asile, elle ne sera pas basée sur le fond de l'affaire et les décisions de ce type sont la plupart du temps négatives. Dans ce cas, le ou la requérante peut soit demander la réouverture de la procédure ou former appel contre la décision.⁵⁸

a. Pour faire rouvrir la procédure et obtenir un nouveau rendez-vous pour une audition devant la Commission, le ou la requérante d'asile doit fournir un motif expliquant sa non comparution.⁵⁹ Il n'est cependant en général pas difficile d'obtenir une nouvelle audition.

b. Toutefois, le droit italien permet de rejeter une requête en réouverture. Un rejet pourrait augmenter le risque de refoulement. Si la procédure n'est pas réouverte, un appel saisira directement l'autorité de deuxième instance et il n'y aura pas d'audition de première instance.

Le résultat pratique est que la demande d'asile fera l'objet d'une décision à l'issue d'une procédure non contradictoire.

Bron: OSAR, <http://www.fluechtlingshilfe.ch/droit-d-asile/ue/schengen-dublin-et-la-suisse/asylum-procedure-and-reception-conditions-in-italy>

"The dramatic current events of northern Africa have caused a new wave of migrants to Italy, making the situation even more pressing.

In light of the current situation caused by the dramatic influx of refugees to Italy from Africa, other European countries should initiate a coordinated stop of returns of asylum seekers to Italy until it is proven that Italian authorities are capable of providing proper reception facilities.

Individual countries should continually evaluate their return practices to Italy of asylum seekers who have left Italy without applying for asylum or during the asylum process, with regards to Italian authorities' ability to provide proper accommodation for this group.

Dublin returnees with pending cases are supposed to be offered accommodation like other asylum seekers. As this group has been relatively small, it has usually been possible to find spaces for them in the CARA centers when they arrive in Rome⁶². Dublin returnees arriving at Malpensa, have usually been offered a place to stay if they have a pending case.⁶³ The current situation with large number of refugees coming from northern Africa, however, presents challenges in terms of the overall capacity of reception centers, which probably also will affect the capacity to accommodate returnees from other European countries.

As discussed, persons that have left a center without permission, permanently lose their right to a place. Because of this, many returnees are in the situation of not being offered accommodation throughout the procedure period

"In the Centro Enea centre there are 80 places reserved for Dublin returnees who arrive at the Fiumicino airport. Those who get access are allowed to stay for a maximum of two weeks while they wait for a place in the SPRAR system. However, if such a place is not available, they usually are allowed to continue the stay, which in some cases can last several months.

Vulnerable asylum seekers are given priority for these 80 places. However, new Dublin returnees arrive every day, meaning that there are far from enough spaces. Previously, hotel rooms in Rome could be arranged as temporary solutions, but this is no longer possible due to lack of financing.⁷³

The case is often that individual returnees are simply directed to their respective areas and told to approach local authorities there, before any kind of reception services have been arranged. If a person has previously left a local project, it can be difficult to regain access to social services. This can lead to situations where individuals considered vulnerable are left on their own for varying periods of time.⁷⁴

But with the new, massive increase of applicants arriving in early 2011, the situation concerning accommodation is yet again unstable and unclear, and should be closely studied by other European States when considering returning asylum seekers to Italy.

A third problem related to the Reception directive, is how Italy in many cases do not offer assistance from the moment the asylum seekers approach the police in order to make an application (see 2.1. and 3.1.). The directive (art. 13, paragraph 1) states "Member States shall ensure that material reception conditions are available to applicants when they make their application for asylum". In Italy, it has been common to provide accommodation only after the formal registration (verbalizzazione), causing an interval of weeks or even months before any assistance is made available. The question is then the meaning of the phrase "when they make their application" in the Directive. It seems reasonable to assume that the directive prescribes accommodation from the wish to apply for asylum is stated, as this also seems to be the common interpretation in other European countries.

The Italian Dublin Unit admits to be overloaded and not able to handle all requests about returnees from other European countries in time¹¹⁸. The result is insufficient preparation before transfers are conducted, causing cases with individuals not being offered any services in the local community they are directed to. This creates a risk of harmful situations and is of course alarming in cases involving vulnerable individuals, like families with children and persons with a bad health condition.

The current situation in Italy, with the dramatic influx of new asylum seekers from the south, calls for an even greater focus on the specific situation of the individual asylum seeker and refugee when returns are considered. This implies careful investigations of the circumstances individuals will face upon return"

Bron: NOAS (The Norwegian Organization for Asylum Seekers) Report, *The Italian approach to asylum: system and core problems*, April 2011

<http://www.noas.org/file.php?id=379>

"The oft-cited preferential treatment of the Dublin II returnees is practically nonexistent: according to official reports of SPRAR, 12% of returnees in 2008 and 2009 were handed over to a SPRAR project, while 88% were left homeless. In 2008, of a total of 1.308 Dublin II returnees, 148 were taken into a SPRAR Project. In 2009, of 2.658 around 314 people were given accommodation.

For the majority of those that arrived by boat these authorities will be in southern Italy. They must therefore make their own way to this area, without money for the ticket, and wait several weeks for the document. According to our interviewees, they also have to pay a fee of €100 for the reissuing of the document. While some adult men have undertaken this journey and managed to get the money for the reissuing of the document, particularly vulnerable people such as women with children, young people and ill persons remain without papers after their return."

Voetnoten bij dit citaat uit het rapport:

"25 The NGO Arciconfraternità (Acf) is responsible for the assistance to the "Dublin returnees" a Fiumicino airport (at other airports there are also NGOs who have taken on this role; in Milan it is Caritas, previously the Italian Refugee Council CIR). In theory they should have access to all those returned. In practice this does not appear to be the case. None of the returnees we spoke with knew of the advice centre in Fiumicino. For those who had refugee status in Italy and were not returned under Dublin II but on a different legal basis, Acf has no responsibility.

26 The statistics of the Dublin II returnees to Italy are available here. The number of people taken in under the SPRAR projects is taken from their last Annual Report: *Rapporto annuale dello SPRAR Anno 2008-2009*, page 83, and *Rapporto annuale dello SPRAR Anno 2009-2010*, page 81. The number of accommodated returnees is not ascertainable from the SPRAR report of 2009/2010. It is, however, around 4% of the total of 7.845 taken in under a SPRAR project, so around 314.

27 Acf at the airport can provide tram tickets to the questura. The fact that all our interviewees who undertook the journey did so without a ticket indicates that they never had any contact with Acf.”

Bron: PROASYL, *The living conditions of refugees in Italy. Report on the research trip to Rome and Turin in October 2010* Frankfurt am Main, 28 February 2011 <http://www.proasyl.de/fileadmin/fm>

Dam/ q PUBLIKATIONEN/2011/Italyreport en web ENDVERSION.pdf

Ten laatste, legt verzoeker nog het volledig verslag van Vluchtelingenwerk Nederland neer (stuk 3).

Besluit:

Natuurlijk dient deze informatie gelezen te worden in het licht van het arrest MSS tegen Griekenland en België van 21 januari 2011:

« 251. La Cour accorde un poids important au statut du requérant qui est demandeur d'asile et appartient de ce fait un groupe de la population particulièrement défavorisé et vulnérable qui a besoin d'une protection spéciale (voir, *mutatis mutandis*, Orsus et autres c. Croatie [GC], n° 15766/03, § 147, CEDH 2010-...). Elle note que ce besoin d'une protection spéciale fait l'objet d'un large consensus à l'échelle internationale et européenne comme cela ressort de la Convention de Genève, du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive Accueil de l'Union européenne.

254. Elle constate que la situation dans laquelle s'est trouvé le requérant est d'une particulière gravité. Il explique avoir vécu pendant des mois dans le dénuement le plus total et n'avoir pu faire face aucun de ses besoins les plus élémentaires: se nourrir, se laver et se loger. A cela s'ajoutait, l'angoisse permanente d'être attaqué et volé ainsi que l'absence totale de perspective de voir sa situation s'améliorer. C'est pour en finir avec cette situation de précarité et de dénuement matériel et psychologique qu'il a tenté à plusieurs reprises de quitter la Grèce.

255. La Cour note dans les observations du Commissaire européen aux Droits de l'Homme et du HCR ainsi que dans les rapports des organisations non gouvernementales (paragraphe 160 ci-dessus) que la situation décrite par le requérant est un phénomène à grande échelle et correspond la réalité pour un grand nombre de demandeurs d'asile présentant le même profil que le requérant. Pour cette raison, la Cour ne met pas en doute les allégations de celui-ci.

Men weet dat het Hof uiteindelijk Griekenland veroordeeld heeft wegens schending van artikel 3 EVRM. De exacte identieke redenering dient in casu gehouden te worden ten aanzien van de Italiaanse staat. Dit werd heel recentelijk trouwens gedaan door Uw Raad waarbij de rechter vooral rekening gehouden had met het feit dat verzoeker zijn gezondheidsproblemen aan verwerende partij toegelicht had zonder dat verwerende partij, gezien de actuele situatie in Italië, de nodige garanties kon verstrekken vooral nu het om een tacit agreement ging (stuk 4).

In Duitsland vindt deze interpretatie meer en meer echo (stuk 5).

Verzoeker verwijst uiteraard naar het arrest van Uw Raad van 17 februari 2011 en meer bepaald het nummer 56.203, dat perfect toepasbaar is in onderhavige geval.

Uw Raad herinnerde er toen aan:

“4.3.2.2.3. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoeker toont middels het geheel van zijn verzoekschrift in welke zin Italië geen geschikt land is om een asielaanvraag in te dienen. Verwerende partij had onbetwist kennis moeten hebben van deze situatie.

Bovendien, gaat het hier om een tacit agreement zodanig dat verweerder geen enkele garantie heeft dat verzoeker wel degelijk bij zijn aankomst een asielaanvraag zal kunnen indienen en verderzetten.

Indien Italië nog niet eens in staat is om met ander EUStaten in contact te blijven in uitvoering van de Dublin II verordening, kan men zich inbeelden op welke manier de asielzoekers zelf behandeld worden.

Verzoeker vraagt Uw Raad om na te gaan of verweerder wel degelijk Italië in kennis gesteld heeft van zijn overdracht 7 dagen voor het vertrek.

In casu bestaat er een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen (schending artikel 3 EVRM).

Bijgevolg, dient verwerende partij krachtens artikel 3 lid 2 van de Verordening 343/2003 toe te passen.

Aangezien verwerende partij geen rekening gehouden heeft met de bovenvermelde elementen maar zich enkel op materieel theoretisch recht zetelt om geen toepassing van artikel 3.2 van de verordening te maken, werden ook de motiveringplicht voortvloeiend uit artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden, de bijlage 26 quater werd niet afdoende gemotiveerd.(...)”.

3.3 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en artikel 20.1.b van de Dublin-II-Verordening. Verder vermeldt de bestreden beslissing eveneens de feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt. Voorts motiveert de bestreden beslissing dat een behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij op basis van de artikelen 7 en 15 niet aan de orde is en dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij niet in staat is om te reizen om tot slot te besluiten dat er geen concrete basis is om de asielaanvraag van de verzoekende partij te behandelen op grond van artikel 3, § 2 of artikel 15 van de Dublin-II-Verordening.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet weigeren van het verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.4 Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verzoekende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4

december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.5 De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift desbetreffend onder verwijzing naar tal van internationale rapporten dat ingevolge de enorme recente toestroom van asielzoekers de opvang van asielzoekers en de behandeling van hun asielaanvraag in Italië uiterst problematisch verloopt waardoor zij door haar overdracht aan de Italiaanse autoriteiten vreest als asielzoeker niet op een correcte wijze te zullen worden behandeld. Verder legt zij de nadruk op het gegeven medische problemen te kennen waarvoor zij in Italië niet de nodige verzorging zal kunnen genieten.

3.6 De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij bij het Dublin-verhoor van 25 oktober 2011 uitdrukkelijk verklaart op haar vlucht vanuit Afghanistan Italië te zijn doorgereisd en met de trein naar België te zijn gekomen waar zij op 14 oktober 2011 aankwam. Op de vraag tijdens dit verhoor *“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement) zouden rechtvaardigen?”* antwoordt de verzoekende partij als volgt: *“Ik weet niets over Italië, ik wil graag in België blijven.”*. Ook bij het invullen van de “verklaring” op de Dienst Vreemdelingenzaken stelt de verzoekende partij nooit eerder in een ander land een asielaanvraag te hebben ingediend.

Uit het Eurodac-systeem blijkt evenwel dat de verzoekende partij op 2 oktober 2011 in Italië wel degelijk een asielaanvraag heeft ingediend en uit voormeld reisverslag dat zij pas op 14 oktober 2011 met de trein uit Italië in België is aangekomen. De verzoekende partij erkent in het verzoekschrift het bestaan van deze asielaanvraag.

Nergens uit de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen blijkt dat zij vreest voor een niet correcte behandeling van de asielprocedure of voor een gebrek aan opvang. Bij gebrek aan enige indicatie kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid de thans in het voorliggend verzoekschrift voor het eerst aangevoerde vrees niet te hebben onderzocht. Uit de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen en uit de gegevens waarover de verwerende partij beschikt, kan de verwerende partij bijgevolg onmogelijk een vrees voor gebrek aan opvang of niet correcte behandeling van de asielprocedure in haar hoofde afleiden.

Het aanbrenge van een algemene situatie in Italië van problemen bij opvang van asielzoekers en behandeling van hun asielaanvraag onder verwijzing naar tal van internationale rapporten is terzake dan ook niet dienend daar de verzoekende partij deze duidelijk niet op haar persoonlijke situatie kan betrekken aangezien haar situatie zoals zij zelf aangeeft bij voormeld Dublin-verhoor niet problematisch was.

Voor zover de verzoekende partij meent dat zij niet de nodige medische verzorging zal bekomen in Italië stelt de Raad vast dat de verzoekende partij bij de inschrijving als asielzoeker op de vraag of zij iets te melden heeft over haar gezondheidstoestand antwoordt: *“nee”*. Een dergelijk antwoord kan bezwaarlijk worden geïnterpreteerd als hebbende nood aan acute medische verzorging. Overigens bevat het administratief dossier geen enkel medisch attest aangaande de door de verzoekende partij aangehaalde problemen aan de sinussen en aan haar been, zoals correct door de verwerende partij in de bestreden beslissing wordt weergegeven. De Raad stelt bovendien vast dat de verzoekende partij pas in onderhavig verzoekschrift verklaart nood te hebben aan medische hulp.

De verzoekende partij geeft daarenboven onder verwijzing naar enkele rapporten enkel aan dat vooral asielzoekers die niet resideren in een opvangcentrum moeilijkheden kunnen ondervinden bij het verkrijgen van medische assistentie en dat de zorgen in deze centra soms afhankelijk zijn van de bereidwilligheid van het aanwezig personeel, doch toont zij op generlei wijze aan dat haar in Italië de nodige medische verzorging zal worden geweigerd. De Raad dient vast te stellen dat de verzoekende partij geen precieze feitelijke elementen aanbrengt die erop wijzen dat zij een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt.

De Raad merkt ook op dat uit het administratief dossier blijkt dat de Italiaanse autoriteiten op 25 november 2011 een formeel schriftelijk akkoord hebben gegeven wat betreft de terugname van de

verzoekende partij. De verzoekende partij kan daarom niet meer nuttig voorhouden dat er geen garantie is dat zij een asielaanvraag zal kunnen indienen. Uit de door verzoekende partij overgemaakte stukken kan niet afgeleid worden dat de Italiaanse autoriteiten het indienen of voortzetten van een asielaanvraag door vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening door de Belgische autoriteiten naar Italië worden teruggestuurd, ernstig zouden bemoeilijken of onmogelijk zouden maken.

De raadsman van verzoekende partij brengt ter terechtzitting ook geen enkel gegeven aan waaruit blijkt dat de verzoekende partij na haar terugkeer naar Italië niet op een correcte wijze door de Italiaanse autoriteiten werd opgevangen.

De verwijzing door de verzoekende partij naar de rechtspraak van het EHRM, van de Raad en van de rechtspraak in Duitsland doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van het non-refoulementbeginsel wordt niet aangetoond.

3.7 In de mate de verzoekende partij de schending van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening aanvoert omdat zij medische problemen kent, de hulp van een derde nodig heeft en deel uitmaakt van een kwetsbare groep die in Italië niet de nodige verzorging zal genieten, merkt de Raad op dat artikel 15 van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:

“1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

2. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden.(...)”.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing concreet uiteengezet waarom zij geen gebruik wenst te maken van de discretionaire bevoegdheid waarover zij krachtens voormeld artikel beschikt. Zij heeft immers geduid dat het door verzoekende partij aangeduid familielid, met name haar tante, niet kan beschouwd worden als “gezinslid” zoals omschreven in artikel 2.i van de Dublin-II-Verordening, waardoor de artikelen 7 en 8 van de Dublin-II-Verordening die betrekking hebben op de hereniging van gezinsleden niet kunnen worden ingeroepen en dat er van de beweerde problemen aan de sinussen en het been geen medische attesten worden voorgelegd.

De verzoekende partij weerlegt deze vaststellingen niet. De verzoekende partij betoogt slechts dat zij medische problemen kent, de hulp van een derde nodig heeft en deel uitmaakt van een kwetsbare groep die in Italië niet de nodige verzorging zal genieten.

Aangezien uit het administratief geenszins blijkt dat de tante van de verzoekende partij deel uitmaakt van haar gezin of dat de verzoekende partij voor haar problemen aan de sinussen en haar been aangewezen is op de hulp van haar tante, is de stellingname van de verwerende partij niet kennelijk onredelijk. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat dan ook niet toe een schending van punt 6 van de aanhef van de Dublin-II-Verordening (“de zesde overwegende van de Dublin-II-Verordening”) of van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening – bepaling waaruit op zich trouwens geen verplichting voor de verwerende partij kan afgeleid worden – vast te stellen.

3.8 Het door de verzoekende partij tevens geschonden geachte artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening (“soevereiniteitsclausule”), luidt als volgt:

“(...) In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt de lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de

lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.(...)"

Artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening voorziet op zich evenmin in een verplichting, doch stelt slechts vast dat een lidstaat een ingediend asielerzoek steeds kan behandelen, zelfs indien deze staat hiertoe niet verplicht is. In het geval de toepassing van de bevoegdheidsregels die zijn opgenomen in de Dublin-II-Verordening leidt tot de vaststelling dat een vreemdeling zou dienen te worden teruggestuurd naar een land waar hij dreigt onderworpen te worden aan handelingen die kunnen worden beschouwd als een inbreuk op artikel 3 van het EVRM rust op het bestuur evenwel de verplichting om, teneinde een dergelijke inbreuk te voorkomen, toepassing te maken van de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 3.2 van voormelde verordening. Nu een inbreuk op artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt werd, kon de verwerende partij redelijkerwijs beslissen om geen toepassing te maken van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening. Een schending van deze bepaling wordt dan ook niet aangetoond.

3.9 De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen of dat hij een manifeste appreciatiefout zou hebben gemaakt.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS